

Zij moeten niet opvallen door haar kapsel of haar sieraden, in goud of zilver; door haar diamanten, die flonkeren in de zon aan haar vingers, op haar borst, op haar kleed. Haar sieraad is een ingetogen wandel. Haar aanbeveling zijn haar goede werken. Zij belijden immers de godzaligheid, d. w. z., dat zij vol zijn van God? Geen enkelen afgod kennen zij meer. Zij rooken op geen enkel altaar en zeker niet op dat der mode, want de mode is een dienares van de wereld. Een dienares, die haar meesteres trouw helpt en haar aanzien vermeerdert. „Alles wat geschreven is, is immers ter leering geschreven. En wij bidden het zoo dikwijls: „Maak in Uw woord mijn gang en treden vast!" Christenvrouwen, gij kunt iets, veel doen om de zedeloosheid te bestrijden, wanneer gij u houdt aan het heilig blad, wanneer gij toepast Paulus' woord.

Uit Parijs wordt gemeld, — zoo lezen wij in de Standaard van 29 Jan. 1920 — dat een vijf en twintigtal organisaties met meer dan 100.000 leden een campagne begonnen zijn tegen de moderne kleding der vrouwen. De bond voor sociale rechten der vrouwen heeft een schrijven gericht tot alle vooraanstaande kleermakers en magazijnen, waarin zij voor boycot gewaarschuwd worden, als zij klederen verkoopen, die te laag zijn uitgesneden en te korte rokken.

Door den bond is een resolutie aangenomen, waarin gezegd wordt:

„Overwegende, dat er immoreele samenspanning plaats heeft tegen de beschaving en de nationale zedelijkheid, besloten deze organisaties eenstemmig hun leden uit te noodigen, elken steun te weigeren aan winkeliers, die onwettelijke kleding, of kleding gevaarlijk voor de gezondheid en de zedelijkheid verkoopen, of welk magazijn ook, dat dergelijke kleding te koop aanbiedt."

Als alle Christenvrouwen en meisjes eens met deze resolutie instemden, en haar ten uitvoer brachten. Dan was er al veel gewonnen!

H. L. B.

„NACHT."

Alles sluimert, stille nacht.

Zwijgend getuigen van 's Heeren macht
Lichtende sterren, fonkelend klaar,
En maken Gods heerlijkheid openbaar.

Alles sluimert, stille pracht

Bloemekens buigend en slapend zacht,
Door 't maanlicht omkransd met een zilveren zoom,
Door 't windje gewiegd in een zoeten droom.

Alles sluimert slapend wacht

Heel de natuur, tot blij weer lacht
De dagvorstin; wordt haar kleed ontwaard,
Ontwaakt uit haar droomen en lacht heel d' aard.

„HANNA."

EIBERSLUST

DOOR W. SCHIPPERS

NADRUK VERBODEN.

23.)

Morgen, oom Abel," zoo klonk thans de vrolijke stem van den wilden Idze. In de diepliggende oogen van den molenaar kwam bij het hooren van deze stem een oogenblik een uitdrukking van genoegen, doch onmiddellijk daarop sprak hij op tamelijk strengen toon: „Zoo Idze, kun je een dag als dezen niet beter besteden dan om op den grond van Toon Trommers te stroopen?" „Kom, kom, oom Abel, val me nu niet hard, omdat ik op zoo'n mooien morgen liever in het veld ben, dan dat ik een gat in den dag slaap; en 't mooiste van alles is, dat ik niet platzak thuiskom."

Idze lachte zijn gewonen, zorgeloozen lach, en den polsstok neerwerpend, schoof hij zijn weitasch naar voren en liet den molenaar zijn buit zien.

Maar deze schudde onwillig het hoofd. „Je moest om dezen tijd van het jaar dat stomme goed niet vermoorden," zeide hij kortaf, en wees op de patrijzen.

„Je kijkt me verwonderd aan," vervolgde de molenaar, „en denkt zeker: oom Abel moet noodig wat van mij zeggen, daar hij zelf nooit schijnt geweten te hebben, of de jacht gesloten is of niet, doch al let ik daar niet zoo scherp op, zoo zal ik toch nooit vogel of haas schieten, zoolang de paartijd niet voorbij is, of de jongen tenminste zóó ver zijn, dat ze voor zichzelf kunnen zorgen, begrijp je, Idze?"

Idze begreep het en het bloed steeg hem in het gelaat. „Je hebt gelijk, oom, eigenlijk is het laf en wreed, het wild nu te schieten, maar het zal niet meer gebeuren. 'k Heb er daar straks mijn woord reeds op gegeven aan Margreet Trommers, die ik ontmoette in de weide en die me een heerlijk slok melk gaf."

Weér flikkerde die glans van genegenheid in het donkere oog van Abel Pinke, maar in de gewone bitterheid zijns gemoeds, die hem alle dingen even donker deed inzien, schudde hij somber het hoofd. „Je bent net zooals ik was op dien leeftijd, Idze; overal zag ik de zon schijnen en niets kon mij deren, ik dacht dat het altijd zoo blijven moest en dat de zon nooit voor mij zou wegkruipen achter de donderwolven van onheil en ellende. 'k Was knap, 'k was moedig, 'k was sterk, doch opeens kwam het onheil en Abel Pinke was een afschrikwekkend wezen. Wie weet, hoe gauw voor jou het onheil komt aansluipen, Idze. Het leven is een raar ding, maar doorgaans is er meer last op de aarde dan lust, dat zul je wel ondervinden."

Nu werd het schoone, lachende gelaat van den jonkman ernstig.

„Vader en moeder denken daar anders over, oom Abel," zeide hij, „die houden rekening met Hem, die voor- of tegenspoed zendt naar Zijn almachtigen wil."

Het was alsof de molenaar een oogenblik het hoofd boog; dan richtte hij zich in zijn volle lengte op, legde de zware hand op Idze's schouder, keek hem vlak in de oogen en sprak:

„Houd je moeders geloof vast, Idze, houd het vast, jongen, als je kunt," en met onbeschrijflijke bitterheid voegde hij er bij: „Ik kan dat niet." Doch alsof hij bang was, reeds te veel gezegd te hebben, vervolgde hij:

„Nu is zeker je bedoeling, dat Hanna die bouten in orde maakt, en als ze gebraden zijn, kom je vanavond zeker nog wel eens oploopen, of met den wilden moorkop zonder deken of zadel naar hier rijden, evenals verleden Zaterdagavond, niet waar? Wees maar voorzichtig, jongen,